

Publicerad 2016-01-31 20:42 av DominiQueen

Att tillåta livets Sanna skönhet och växa som kvinna och våga vara Quinna, kan vara en lång resa genom dunkla budskap, fällor och frestelser. Fåfängan kan vara dödlig. "Fatal Beauty"

KVINNNLIGA SKÖNHETSIDEAL

EN SKRIFT I AVSIKT ATT MEDVETANDE-HÖJA MIG OCH DE SOM BEHÖVER. JAG VILL AKTIVT TA MITT ANSVAR OCH SOM VUXEN QUINNA MEDVERKA I ATT AVPROGRAMMERA KVINNNLIGA SKÖNHETSIDEAL SOM PRÄGLAT OSS SÅ HÅRT, KOSTAT OSS SÅ MYCKET PENGAR OCH FÅTT OSS ATT LIDA, SKÄMMAS OCH KRYMPA.

DETTA ÄR BERÄTTAT VIA MIN UPPLEVELSE.

GENOM ATT JAG BJUDER ÖPPET FRÅN MITT HJÄRTA, SÅ BERÖR JAG FÖRHOPPNINGSVIS MER ÄN VIA FAKTA OCH VETENSKAP. ÖPPNA HJÄRTAN BRUKAR VÄCKA ANDRAS SANNA FLÖDE.

VAR INTE RÄDD OM DET GÖR ONT. DET ÄR BARA LITE VÄXTVÄRK OCH OFTA ENDA VÄGEN IGENOM.

Jag skrev en dikt när jag var 8 år:

DET STÅR ETT LJUS

i mörkrets vrå

och ger känslorna ro

nu behöver jag inte längre vara rädd

ty ljuset är med mig i alla mina livsdagar

Vi levande på jorden genomsyras av signaler från då och nu.

Vi påverkas. Vi uppfostas. Vi vägleds.

De flesta av oss kvinnor av idag i västvärlden rakar sig under armarna, vi vill inte ha mustasch eller svartludna ben, det känns inte kvinnligt och vi vill dofta gott och de flesta vill se friska och hälsosamma ut, Vi vill vara friska, må bra och vara till vår fördel och trivas med oss själva.

Många har därtill en hög ribba och tycker det är viktigt med sin framtoning och vill känna sig attraktiva, och flera vill känna sig vältränade och trimmade. Allt sådant påverkar i sin tur självkänsla och självförtroende.

Men så finns det få som inte påverkas nämnvärt av:

- Schablonerna
- Förebilderna

- Grupptricket

-Modeindustrin

- Allt kring Makeup och Parfym.

- Reklamens kvinnor

- Konstens kvinnor

Kulturella Könroller är bl.a:

Kvinnor får ett "värde" genom sina behag.

Vissa kvinnor är avslappnade i sin kvinnlighet, de tar för sig, sportar, älskar och trivs med livet och sin kropp. De föder sen kanske några barn, vilket visst rent visuellt kan tära på kroppens yttre, ge bristningar och uttöjd hud, hängiga bröst och orsaka ärr kanske efter bukplastik eller vaginalt ingrepp efter en tuff förlossning.

Och dessa kvinnor kan som de hjältar de är - genom att genom efter sannolikt stor smärta ha skapat och burit fram miraklet: ett liv. De kan nu vara mammor och stolta för det och tacksamt lyckliga över sina kroppar. Dessa kvinnliga kroppar som tjänat som värddar för miraklet av de Babysar när närt och sen hjälpt att se dagens ljus. No Big deal då det gäller egna kroppsuppfattningen här, allt ses i ett större och viktigare sammanhang.

Inte att förglömma: Det finns även en kvinna bortom mamman. Den ska värnas och ödmjukt respekteras, och få finnas, självständig genom livet.

Sedan har vi alla vi andra kvinnor, vi som är barnlösa och även mammor, som på olika sätt vårdats och flätat ihop vår identitet och självbild med vårt utseende. Vi är många. Alltför många.

Otaliga är de inom modeindustrin, musikbranschen, plastikkirurgin mm som fortsätter att pumpa över våra medvetanden med signaler om vi ska uppfylla olika skönhetsnormer för att känna att vi är dugliga och tjänliga som kvinnor.

Nu har det även dessvärre blivit så att unga flickor blivit målgrupp, och det är inte ovanligt med så unga som nioåringar som ser ut som målade och stylade artister, de plutar med munnar med högklackat och urringad paljettopp som egentligen är feminina och i grunden erotiska attribut och uttryck. De imiterar utan att kanske förstå innebörden och vilka signaler de skickar ut. Och pedofilerna dreglar och tror de är till förfogande. Farligt spel.

Fåfänga utan medvetenhet är farligt.

Och även män har uppmuntrats till mer fåfänglighet.

De kommersiella aktörerna gör allt för att öka sina vinster. Genom att göra oss osäkra. Genom att måla ut schabloner hur en "riktig kvinna" eller "riktig man" bör se eller uppföra sig utåt skapas en stress i oss som låter oss påverkas, vi är dessvärre många. Få är immuna.

Denna stress erbjuder de så gentilt oss en lösning på, oftast till rabatterat pris på någon annars väldigt exklusiv vara eller tjänst.

Ibland lockar de med eleganta förpackningar marknadsförd med sköna omskrivningar om plantextraktet från en avlägsen plats dit bara gamla urinvånare egentligen har tillträde. Revolutionerande.

DE SITTER PÅ LÖSNINGEN!

DE VILL HJÄLPA OSS!

Vi tar emot hjälpen, många gånger gör vi det.

Köper den där trosan som håller in magen,
eller krämen som tar bort mörka ringar under ögonen,
eller parfymen som ökar vår attraktionskraft.

Sjävklart ska vi vara fina, hela och rena, känna oss attraktiva och tillfreds och lukta gott, dofta fräscht.

Men?

Ska vi fortsätta tillåta att någon annan sätter ramarna?

Ska vi fortsätta med våra programmerade undermedvetna att likt marionetter drillas att se ut på ett visst sätt?

Eller:

Ska vi gå till botten med vad vi själva tycker om, och låta DET vara vår kompass?

Jag t.ex har sett många program om plastikkirurgi då estetik intresserar mig ur ett psykologiskt och upplevelseinriktat njutningsfullt perspektiv.

Jag har noterat att det tycks ligga trender i hur t.ex bröst och vagina ska se ut, och många plastikkirurger opererar och uppmuntrar i sin marknadsföring utåt till vissa ändringar av kosmetisk karaktär.

T.ex om en kvinna gör bröstförminskning och bröstlyft, så är det brukligt att läkaren lägger snitt i format som ett upp och nedvänt T under bröstet, såsom ett rakt snitt under bröstet och ett snitt upp mot bröstgården (bröstgård = det partiet som omger bröstvårtan). Nästan i alla fall passar de på att förminska bröstgården, det ingår liksom.

Vem har sagt att stora bröstgårdar är sämre än mindre? Jag har aldrig läst att stora bröstgårdar är fula eller utgör en hälsofara.

Jag blev aldrig drillad att tänka så. För mig har en stor bröstgård alltid varit något fint och sensuellt. Jag minns min mamma hade det, och jag tyckte hon var så vacker. En väninna hade det då jag var tonåring och det tom gjorde mig lite upphetsad.

Jag har det själv. Därför reagerar jag på att de opererar något som inte skadar och som är helt friskt. Det är helt enkel en av alla friska modeller av kvinnobröst.

Kanske skrämmer det att kvinnan tar plats? Hon ska titta i församlingen, vara lagom slank, inte ha för stora provocerande bröstgårdar och ha små flickaktiga blygdläppar. Vara återhållsam. Inte bre ut sig. Jo, men bara på scen, i privata sänghalmen eller som kuttersmycke. Känns resonemanget igen? Förr skulle vi skyla

kroppar och hår för att inte väcka männens lustar och distrahera dem från sin gudstro. Jag tror dessa beteenden är djupt nedärvda och hänger sig kvar. Detta är ingen vetenskap, bara en känsla jag har. Kalla det kvinnlig Intuition om ni vill..

Jag förstår inte hur det kan bli så? Att subtilt så finns det där, hur vi egentligen ska se ut. Tänk om alla blommor skulle se lika ut och vi försökte göra maskrosor till hyacinter eller rosor till liljekonvaljer? Alla är ju perfekta i sitt slag.

Tyvärr är jag extra påverkad då min far var fotomodellagent till modeindustrin, samt jobbade extra samt fotoagent (såld nakenbilder från olika fotografer till exklusivare herrtidningar i Paris och Sverige) samt så var han själv flickfotograf, och då jag var liten så extraknäckte min konstnärliga mamma med att måla fantastiska illustrationer som föreställde pinuppor. Hon målade privat även religiösa motiv med nakna kvinnor med spirituella upplevelser och nunnor och även makabra skrämmande bilder.

Jag älskade dessa vackra kvinnor som visade sig i sin lite konstlade sensualitet. Medvetna i sin förförelseroll, eller i sin andliga hänförelse. De var mina vackra förebilder.

Mamma var en lite frihetsutstrålande skönhet med Drottningrace och mystisk elegans som ibland orsakade trafik kaos. Och jag beundrade henne. Som barn och som en liten vågflicka var jag redan estetisk inriktad och Älskade att se då hon målade sig och hon såg ut som Modesty Blasé med sin eleganta eyeliner. Hennes brunkräm doftade Gudinna. Vilken kvinna!!!

Jag beundrade Pappas modellkartor föreställande små bilder i affischer med olika översiktliga presentationer på modeller i små rutor jämte varandra, med dels ett porträtt och dels en helbild samt måttangivelser och vikt (om jag minns rätt). Jag letade efter de finaste modellerna, eller de som ville bli modeller. Någon gång utbrast jag:

- Papa regarde! Oh comme elle est belle.

(Pappa titta! Å vad hon är vacker)

Ibland höll pappa med och förklarade omsorgsfullt och entusiastiskt varför. Oftast dock, höll de inte riktigt måttet och han förklarade i detalj varför. Näsan var för bred, halsen för kort, avståndet mellan ögonen för stort och någon hade tendens att vara hjulbent osv. I detalj.

Jag fick även höra att en mannekäng helst skulle mäta över 1.73 m och att de var slut vid 25.

Detta påverkade mig så.

(Pappa och jag har pratat ut om det för något decennie sedan och han har bett om ursäkt för sin klumpighet, och menade på att alla kvinnor är vackra på sitt sätt, och att det ENDAST gällde modeller. På foton upplevs vi som om vi har 3-5 kilo mer vikt, och kläderna ska sitta bra på en modell för att locka konsumenter till begär, köpsug och köp. Han blev bekymrad över hur djupt det påverkat mig.)

Jag minns jag var elva år, jag satt vid mammas sminkbord i badrummet framför en helfigurspegel. Jag grät var rädd mamma skulle åldras och få rynkor. Var rädd hon skulle mista sin skönhet.

Jag grät själv över att jag skulle få rynkor och tänkte att då jag fick min första rynka skulle jag ta livet av mig. Det var som ett hot hängde i luften.

Jag klädde av mig naken, vad såg jag?

En välproportionerlig lite lätt lönnfet ganska söt ung flicka. (Jag skulle ur hälsosynpunkt slutat med allt sockerrika godis, inte ätit så mycket bröd och ost och rört mig mer, i övrigt åt vi en grönsaksrik, varierad, sund och fin hemlagad mat i huvudsak medelhavskost men även mat från världens alla hörn, så bra näring fick jag. Jag var helt frisk och nästan aldrig sjuk. En stark tjej.)

När jag tittade på mig själv hade jag lärt mig att finna fel. De efterlängtrade brösterna var platta. Jag ville ha bröst för det tyckte jag var kvinnligt. Kvinnligt kan bli åtrått och älskat, en primitiv nedärvd känsla tror jag. Jag synade om bröstgårdarna var symmetriskt placerade. Var det inte lite snett placerade?

Skulle midjan inte vara smalare? Hakan var för insjunknen och det var en fettkudde under med tendens till dubbelhaka. Örsnibbarna var för långa. Läpparna för tunna. Halsen för kort. Överkroppen för lång, längre ben skulle behövs - för att vara snygg osv i all oändlig av lillgammalt och drillat kritiskt seende.

Det enda jag var hyfsat nöjd med var ögonen. De lite mandelformade intensivt blågröna ögonen och också de så tidigt kritiska ögonen.

Jag svor en ed: (elva år som jag var)

- Okay, jag är ful, men jag ska bli en bra Älskarinna!

(Dvs jag tänkte anstränga mig för att bli accepterad och älskad trots mina "handikapp" och jag gick in i kampläge och prestation. Och det är inte vad kärleken vill.)

Jag blev vid 14 års ålder utlevelsefull och en förförare och jag sökte min identitet i min otrygghet via att bli bekräftad som fin i utseendet som jag lade ner så mycket tid och engagemang i, och min kärlekskonst och min spridande glädjekraft och suveräna orgasmförmåga. Här blev jag trygg och började tappa energi.

Men även om jag var kär var jag tom och olycklig inuti. Jag var otrygg och sökte tröst utifrån. Jag gav och gav, men ingen nådde min kärna. För jag hade ingen förnimbar. Jag hade tappat mig själv i det jag upplevde som andras förväntningar.

Jag hade fina relationer, men blev aldrig tillfreds, så jag tackade och avslutade och lämnade fina älskande män, för de var sällan tillräckligt spirituella vilket är min grundnerv, och de kunde ju inte på djupet förstå mig eftersom jag inte ens själv gjorde det.

Så när jag blev 15 år hände något ödesdigert, jag blev som många av mina medsystrar i världen våldtagen. Under hot tvingades jag klä av mig själv och den kraftigt narkotikapåverkade mannen sa väldigt mjukt:
- Vad vacker Du är!

Dubbla budskap.

Det finns inget farligare!

Det finns inget mer nedbrytande, än just dubbla budskap.

Detta är ord som varje människa vill höra, hur hon uppskattas, fast i en trygg situation där värme och respekt finns och helst även kärlek. Jag fick orden av en våldtäktsman medan jag fortfarande var hälften barn, hälften kvinna. Det deformerade och skrämde min själ. Separerade en bit av mig från min redan bräckliga kärna.

Våldtäkten fullbordades medan jag grät, men jag slapp kniven som han hotat om. Jag kom "oskadd" därifrån, men mitt liv hade förändrats. Min tillit till män hade inte rubbats, han var ju "narkoman" och ett undantag, en person i obalans. Men min tillit till mig själv rubbades. Skönhet är farligt.

Min identitet hängde på att vara vacker och att vara en bra älskarinna, men nu upplevde jag det som ett potentiellt hot att vara vacker... Jag blev kluven.

Okay det är en annan historia, men hela mitt liv har påverkats av detta som utåt kan ses som Fåfänglighet - men som i botten är önskan att bli älskad och välkommen i en varm och trygg kärlek. En kärlek och trygghet jag inte fick uppleva som barn, då mina föräldrar hade fullt upp med sitt och jag var en "olycka" en överlevd abort, som förstört min unga mammas liv.

De var absolut snälla, intelligenta, frisinna och kloka människor men ej glada i själva föräldrarollen. Så jag sökte kärlek via erotiken som många vilsna barn gör tidigt.

Problemet är att detta leder en bort från kärleken, med denna ängsliga självfixering och jakt efter fysiska sensationer. Och sex kan aldrig ersätta vardagsnärheten som jag saknade. En parter vill ju utöver själva attraktionen även känna tillit, känna sig trygg, sedd, uppskattad och bekräftad.

Jag kunde inte stava till trygghet, visste ej ens om att jag hade sådana normala behov. Jag lät mig berusas av passioner. Erotik = En stark och beroendeframkallande drog.

Jag var snäll men förmodligen en instabil och svår partner, även om vild, uppfinningsrik och passionerad i sängen. Det finns ett liv utanför sängen säger de som vet, här har jag mycket att ta igen och lära mig.

Jag var rädd, ständigt rädd. Om jag var vacker riskerade jag att försättas i vanmakt igen och bli våldtagen.

Nu är jag 56 år, men många gissar mig på 35-45 och tappar hakan de få gånger jag avslöjar. Visst jag har lärt mig massor om vad äta hur hålla huden fin och elastisk. Jag har på naturlig väg, utan kamp nu i min nya Medvetenhet, gått ner nära 70 kilo helt naturligt genom bra intelligenta kostval och även senare genom simning och träning samt andningsövningar och nu nyligen en kroppskännedomskurs.

Jag är en mogen Quinna, med ett barn inuti på elva år som säger, och som skrikit länge:
- Det får vara över nu!

Jag var på kurs i Vedic Art i helgen, och vid fotograferingen av oss deltagare kom vi att prata om utseenden. Jag är extremt obekväm med att bli fotograferad på ett ofördelaktigt sätt och behöver godkänna alla bilder som jag figurerat i press genom livet och privat för att känna mig bekväm och hel inuti. Detta pga min

bristande kärna, som kamouflerades i prestation, i önskan att se bra ut, för att känna ett värde. Att godkänna mig själv och känslan att bli omtyckt och accepterad.

Ni förstår att detta är tufft att skriva rakt ut va? Men endast genom att erkänna ett problem och hålla det, kan vi släppa problemet. Detta gäller nog alla att vi behöver:

- Rannsaka och kartlägga.
- Erkänna svagheter och styrkor.
- Viljan att växa och göra egna självständiga val

Tillbaka nu till kusen och fotosessionen: Då menade de andra kvinnorna på att jag var så vacker, vilket ger mig dubbla känslor och sorg pga alla mina djupa komplex.

Så då klimatet var ovanligt öppet och vi snabbt blivit förtrogna så berättade jag uppriktigt lite om Pappa om modellkartan som så präglade mig och att jag hade som en sjuk sport i skolan (jag har ADHD och går lätt "all-in") att leta fel på mitt utseende.

Jag sa då till mina skolkamrater:

- Säg mig en kroppsdel, och jag ska säga vad det är för fel med det!

Så galet, den energi som hade gynnat en forskare lade jag ner på att bryta ner mig själv ända ner på cellnivå. Därtill bar jag på stigmat att vara min mors baklängda våldtäkt, en skuld av djävulska proportioner.

Då frågade en vis kvinna mig om hur hon trodde jag mådde då jag var åtta dagar som embryo. "Troligtvis var det väl okay" svarade jag förvånat.

"Bra då är det ingen fara med Dina celler" sa hon (ungefär med de orden) uppmuntrande då hon förklarade att det var först då en impuls skickade från svanskotan till det blivande hjärtat som vi blev mera till liv. (Om detta kan läkaren och föredragshållare om kvantfysik och hjärtats inflytande på våra liv Jörgen Tranberg på Universal Heart föreläsa om samt undervisa i.)

Sedan såg de hur olycklig jag var över detta, att jag trodde jag var felprogrammerad pga starkt embryonalt trauma och så sken hon upp då jag berättade om min sjuka sport som barn, om hur de fick nämna en kroppsdel och att jag skulle berätta om alla fel. Hon blev glad?!

Hon log och sa ungefär:

- Där har Du ju nyckeln. Gör tvärtom!

Så nu ska jag boosta mig härnäst och tala om ALLA FÖRDELAR varje del på min kropp har och vad de tjänat mig till.

Jag kanske skulle skriva en hyllningsbok?

Jag borde skriva ett A4 var till varje liten bit, till varje kroppsdel om hur viktiga de är om hur tacksam jag är

för vad de gör för mig och sist men inte minst hur vackra de är och varför.

För visst är det som kloke Johan Wretman säger:

- Bakom de största motstånden sitter den största potentialen.

Så nu har jag både berättat om ålder, något jag inte tycker om att veta om andra el själv uppge, då det inte säger så mycket mer än ger ytliga associationer och skapar förväntningar utifrån någon slags konform mall, som jag ändå inte lever alls efter, och jag attraheras inte av mainstream. Och jag har erkänt min patologiska fåfänga.

Men!

Jag vill se bortom tid, rum, norm och form.

Och jag har bestämt mig att lägga energin på att fokusera i tacksamhet på det konstruktiva, positiva och vackra.

Och det innebär att jag först nu ens kan tänka tanken på att bli en bra Älskarinna. Jag är inte där än.

Präglingarna är djupa.

Jag pumpas precis som ni med budskap om att vi kan bli bättre, smalare, vackrare osv, men NU VILL JAG BLI MIN EGNA NORMSKAPARE..

Jag vill vara vacker på mitt vis.

Utan rädsla för att bli minde älskad eller mera våldtagen..

Jag vill vara fritagen.

Systrar och kanske drabbade bröder?

Är ni med?

Vill ni också hylla och älska varje del av er?

Eller det kanske Du redan gör?

Underbart i så fall.

Nu vill jag också. Leva!

Kom så tackar vi solen och allt för att

är vi är vackra inifrån och ut och att vi lever,

.... och kan ÄLSKA oavsett vad...

Gnistor av ljus.

En liten Quinna (

(Liten Quinna = ett smeknamn av min då nittonårige pojkvän då jag var 14 år och vi jobbade på Nordiska Museet)

© Text DominiQue NVC Costa - Foto på mig sju år.

31 dagen och aftonen 2016 eft.Kr

KÄRLEKSKAPITALET ÅR

OBS!

Jag tackar på förhand för eventuella applåder och kommentarer här öppet, och ej via mail: Varmt Tack
♥ Jag älskar om Du läser mitt hjärtas Ord ♥

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren DominiQueen med Poeter.se id #52150 innehar upphovsrätten